

GOAL AMSTERDAM

De laatste nieuwsbrief

IN DEZE EDITIE

1. Voorwoord
2. Interview met Marieke en Omar
3. Interview met mentorbegeleider Martin
4. Interview met mentorkoppel Ernest en Josha
5. Infographic

Afscheid nemen van Goal! Amsterdam

Door het Goal! team

Zoals sommigen van jullie misschien al op de website van Goal! hebben gelezen, is het einde van dit mooie project in zicht. De gemeente Amsterdam heeft besloten Goal! niet meer te financieren en dit betekent dat we geen jongeren meer kunnen matchen. Het Goal! team en RadarAdvies vinden dit natuurlijk ontzettend jammer.

Uiteraard blijven we de lopende mentoraten komend jaar nog ondersteuning bieden.

In deze nieuwsbrief blikken we terug op de afgelopen 16 jaar met de voormalig directeur van RadarAdvies en projectleider van Goal!, Omar Ramadan, en met Marieke Megens. Marieke heeft vanaf de start van het project onderdeel uitgemaakt van het Goal! team.

Ook kun je een interview lezen met Martin Nolet, hij meldde in de afgelopen 14 jaar ongeveer 300 jongeren aan. Tot slot kunt u een interview lezen met een mentorkoppel dat na het mentoraat vrienden is gebleven.

Heel veel leesplezier!

Wat betekent dit voor mij als mentor?

Momenteel zijn we bezig met het matchen van de laatste aanmeldingen die we nog hebben ontvangen. Dit betekent dat wij nog een aantal van jullie zullen benaderen over je beschikbaarheid als coach.

Wat betekent dit voor mij als mentorbegeleider?

Momenteel hebben wij nog een aantal aanmeldingen in ons bezit. Deze jongeren zullen wij uiteraard nog matchen aan een coach. Helaas kunnen nieuwe jongeren niet meer aangemeld worden.

Wat betekent dit voor de jongeren?

Voor meer informatie over andere mentorprojecten voor jongeren kun je kijken op de website van de gemeente Amsterdam.

Marieke en Omar waren beide betrokken bij het opzetten van Goal! in 2014. Zij blikken terug op hoe het project tot stand kwam, hoe het project veranderde door de jaren heen en op wat hen het meest is bijgebleven.

Kunnen jullie iets vertellen over de 'geboorte' van Goal!?

Marieke: "Aanvankelijk was het een opdracht vanuit de gemeente Amsterdam. Zij wilde expliciet iets met coaching en vroegen ons om mee te denken over hoe dat het best ingericht kon worden."

Omar: "We begonnen met een pilot. In het begin hebben we echt onszelf, de gemeente en de Amsterdamse samenleving blij verrast. In de eerste instantie hoeveel vrijwilligers zich aanmeldde. De jongeren die waren er natuurlijk wel. Op andere plekken was het al in het klein gedaan."

Marieke: "Op kleine schaal lukte dit wel, maar we wisten niet of het ook op zo'n grote schaal zou lukken. Maar de eerste 8 tot 10 jaar van het project hadden we 500 mentoraten per jaar."

Wat was het hoofddoel van Goal!?

Omar: "In het begin had de gemeente niet zulke strenge eisen, ze hadden alleen het idee 'we moeten iets gaan doen voor de risicojongeren'. Later formuleerde de gemeente strengere eisen over de doelgroep en de inhoud van het traject. Bijvoorbeeld dat een mentoraat minimaal een jaar moest duren met één ontmoeting per week."

Marieke: "In het begin was er voor het project veel aandacht vanuit de gemeente, met name door Ahmed Aboutaleb en Job Cohen. Ahmed Aboutaleb, die toen wethouder was, kwam één keer per jaar eten en gaf een praatje op de nieuwjaarsborrel."

Omar: "Het is zelfs gepresenteerd aan Jan Peter Balkenende, die toen premier was, en aan koning Máxima. De gemeente overtuigde instellingen als scholen en welzijnsorganisaties om mee te doen. In Amsterdam was dat centraal geregeld. Het was echt een groot project, dat twee keer door middel van een aanbesteding werd gefinancierd."

Marieke: "De kracht van Goal! is dat het niet uitmaakt waar je vandaan komt, uit welk stadsdeel je komt en wat de problematiek is."

"Het was eerst echt een prominent ding, het werd nog genoemd in de nieuwjaarspeech van de burgemeester."

Marieke Megens is sinds 2004 onderdeel van het Goal! team

Omar Ramadan is vanaf de start tot 2012 betrokken geweest bij Goal!.

In het begin kwamen oud-wethouder Ahmed Aboutaleb, oud-burgemeester Job Cohen en koning Máxima luisteren naar de presentatie van Goal!

Marieke: "Het was eerst echt een prominent ding, het werd nog genoemd in de nieuwjaarspeech van de burgemeester. Er was geen concreet omslagpunt, maar de ambtenaren in de gemeente Amsterdam wisselden. Toen werd er bezuinigd en het contact met de gemeente nam af."

Omar: "Toen meer werd bezuinigd door de gemeente lieten ze het ook toe dat we fondsen ernaast gingen werven. Daarna stopten ze helemaal met financiering en was Goal! van Radar".

Is er naast de financiering ook inhoudelijk veel veranderd aan Goal!?

Marieke: "Ja, dat komt mede doordat het Oranjefonds eisen ging stellen. Goal! moest vernieuwend zijn. Toen zijn we gestart met de zogenoemde curatieve mentoraten, naast de preventieve mentoraten. Daardoor merkten we wel dat jongeren met steeds zwaardere problematiek werden aangemeld. In het begin werd ook door de gemeente Amsterdam gezegd dat het een preventief project moest zijn. Dat betekent dat jongeren niet in aanraking geweest mogen zijn met justitie. In de loop van de tijd kwamen we erachter dat voor een succesvol mentoraat de motivatie om mee te doen aan Goal! veel belangrijker is dan of jongeren in aanraking zijn geweest met justitie. Die eis hebben we later ook losgelaten."

Wat is jullie persoonlijke affiniteit met Goal!?

Omar: “Je ziet direct effect, je krijg goede feedback. Het is een combinatie tussen beleid en uitvoering. Dat het in Amsterdam was, dat vond ik heel erg mooi. Net zoals dat het groots en meeslepend was en het ook steeds meer iets van Radar werd in plaats van een opdracht. Dit is, helaas, waarschijnlijk ook de valkuil geweest.”

Marieke: “Voor mij geldt ook zeker dat het een Amsterdams project is. We hadden een heel groot netwerk van mentoren. Dan dacht ik soms als ik in de tram zat, het kan zomaar zo zijn dat ik met een van onze mentoren hier in de tram zit. Goal! is voor Radar een vreemde eend omdat het zo uitvoerend is. Maar juist omdat het een vreemde eens was, was het heel leuk.”

" Dat het een Amsterdams project was, dat vond ik heel erg mooi."

Waarom willen, volgens jullie, zoveel mensen helpen en een jongere coachen?

Omar: “Omdat je direct effect ziet van je inzet. En dat je ook wel eigen baas bent in zo'n vrijwilligersproject. Je kreeg wel een instructie van ons mee, maar uiteindelijk was je je eigen baas.”

Marieke: “En het is ook super flexibel. Je kunt met de jongere invulling geven aan het mentoraat. Ook vinden alle coaches de training heel leuk, dat is echt iets dat ze ervoor terugkrijgen. Even generaliserend gezegd komen veel van onze coaches uit Amsterdam centrum, zijn blank en hoogopgeleid. Zij hebben aangegeven dat dit voor hen een kans is om meer te leren over andere leefwerelden. Leefwerelden van bijvoorbeeld jongeren uit andere stadsdelen. Mentoren krijgen ook mee hoe het voor die jongeren is, hoe het thuis gaat. Je komt in contact met een deel van de stad dat je vaak niet kent. Omgekeerd geldt dit natuurlijk ook. Echt een nieuwe wereld leren kennen en er zijn voor stadsgenoten.”

Wat is jullie leukste herinnering aan Goal!?

Omar: “Toen wij begonnen met mentoren werven, hadden Marieke en ik allebei onze partner als mentoren nummer 1 en 2 bedacht. Mijn partner heeft een jongere uit de buurt gecoacht die het vmbo volgde, maar graag een universitaire opleiding wilde doen. Nadat het mentoraat was afgelopen kwamen wij haar hier in de buurt tegen en ze is na het vmbo naar havo gegaan en is nu bijna klaar met vwo. Ik denk wel echt dat Goal! daar een rol in heeft gespeeld. Ze had het namelijk wel in haar mars.”

Martin Nolet is vanaf 2006 betrokken geweest bij Goal!. In die periode heeft hij naar schatting 300 jongeren aangemeld en hun mentoraten begeleid. Eerst deed hij dit voor de school waar hij werkte en later als zzp'er. Hij vertelt over de mentorkoppels die hem zijn bijgebleven en over wat Goal! voor de jongeren heeft betekend.

Hoe ben je in contact gekomen met Goal!?

Martin: “De directeur van het Nova College (nu het Mundus College) kreeg een e-mail van de gemeente Amsterdam en vroeg of ik en nog een collega voor Goal! wilden gaan werken. In eerste instantie deden we dat ook vanuit school en werd de school betaald. Een aantal jaren later zijn mijn collega en ik als zzp'er verder gegaan. Dit deed ik naast mijn werkzaamheden op school. De jongeren aan wie ik vroeg of ze een coach van Goal! wilden, waren ook allemaal jongeren van onze school. Dat is rond 2014/2015 veranderd. Toen deed ik ook de aanmeldingen van jongeren die via andere organisaties bij Goal terecht kwamen.”

Merkte je verschil tussen de jongeren die je aanmeldde vanuit school en de jongeren die via andere organisaties binnenkwamen?

Martin: “De jongeren die ik vanuit andere instanties aanmeldde, hadden meestal iets zwaardere problematiek. Ik herinner me een meisje dat thuis mishandeld werd en dat Halt toen heeft gevraagd of zij een mentor kon krijgen, die dat dan ook in het gezin bespreekbaar maakte.

Hoe verliep de aanmelding van een jongere?

Martin: “Ik kreeg informatie over de jongere vanuit Goal!, maar ook van de jongere zelf. En ik deed een intakegesprek met de jongere waarin we bespraken wat precies zijn of haar doelen waren. Bij de jongeren die niet via school waren aangemeld, was meestal ook een van de ouders bij. Dan zocht Goal! daar de juiste mentor voor. Bij de 300 aanmeldingen die ik heb verwerkt heb ik eigenlijk maar twee keer meegemaakt dat ik om een andere mentor moest vragen, omdat de match niet goed was. Wat ik daarmee wil zeggen is dat de medewerkers van Goal! altijd heel goed werk hebben gedaan wat betreft de matching.”

Welke unieke toegevoegde waarde had Goal! volgens jou?

Martin: “De mentorbegeleiding was helemaal gericht op de jongeren zelf. Niet om het gedrag van de jongere te veranderen, niet om hem of haar in te passen in het schoolsysteem of in andere systemen, maar puur ‘wat wil de jongere en wat heeft de jongere nodig’. Dat vond ik heel erg mooi. We hebben tegenwoordig op alle scholen zorgsystemen. Ik denk dat op het Mundus College al snel zo'n zeven zorgmedewerkers rondlopen. Ik heb hen vaak verweten dat ze aan dossiervorming doen. Een leerling wordt dan een probleem leerling. Soms maken wij drie jaar lang mee dat leerlingen dezelfde problemen blijven houden, onhandelbaar zijn en de problemen zijn ‘opgelost’ als iemand van school gaat. Met of zonder diploma.

De toegevoegde waarde van de mentoren is dat ze ten eerste helemaal niet met dossiers werkten. Ze kijken alleen maar naar wat de doelen van de jongere zijn. Na een paar maanden hoor je dan ineens van de mentor welke doelen allemaal al zijn bereikt. Ze hebben daar echt samen aan gewerkt en er is geen dossier aan te pas gekomen.

Hierdoor kon er ook een vertrouwensband tussen de mentor en jongere ontstaan. De jongere was geen nummer of dossier, want de mentor begeleidde maar één jongere. Het was niet zijn of haar werk waarbij de jongere een van de vele was die behandeld moest worden. Het was heel persoonlijk.

Bij Goal! zag je echt concrete resultaten van het traject. Dit was heel anders dan bij de zorg op school. Wij vroegen dan naar de resultaten van de zorg op school, maar die resultaten zijn nooit gekomen. Daarom was ik blij dat ik ook voor Goal! werkte om te zien dat dat soort trajecten wel werken.”

Wat voor impact heeft Goal! op de aangemelde jongeren?

Martin: “Een leuk voorbeeld vind ik een mentor die directeur was van een bedrijf en een jongere begeleidde die 's ochtends niet op tijd uit bed kon komen om naar school te gaan. Wat deed die mentor? Hij ging voordat hij zelf moest werken langs het huis van de jongere. Hij belde daar aan en zei: ‘Kom op kleeft je aan, ik breng je naar school.’ Dit heeft hij drie keer gedaan. Bij een evaluatiegesprek zei de jongere: ‘Als je mentor de moeite neemt om bij mij langs te komen, dan kan ik het niet maken om niet uit mijn bed te komen, ik schaam me dood.’ Een jaar later noemde die jongere de mentor zijn manager. Dat was natuurlijk niet echt, maar hij verzorgde optredens voor de band van die jongen.

Een ander voorbeeld is een jongen met obesitas die in een soort gezinsvervangend tehuis zat. De mentor die aan hem werd gekoppeld had zelf ook een beetje overgewicht. Die mentor ging, zonder tegen de jongen te zeuren over zijn obesitas, allemaal plannetjes bedenken om met hem in beweging te komen. Hij had echt een slimme ‘out of the box’ aanpak. Dat kunnen mentoren blijkbaar heel goed. Ik hoorde dan bij de terugkoppeling dat ze de kilo's samen kwijtraakten.

“Het was niet zijn of haar werk waarbij de jongere een van de vele was die behandeld moest worden. Het was heel persoonlijk.”

Nog een ander geval was een vrouw die een meisje begeleidde die in het praktijkonderwijs zat. Die ging na een jaar, in de derde klas, naar het vmbo-basis en heeft in de vierde klas examen gedaan voor vmbo-kader. Dit kwam puur door de begeleiding en het vertrouwen dat de mentor in haar had. Dit vond ik wel heel bijzonder, omdat ik dit maar één keer in mijn 32-jarige carrière heb meegemaakt. En het was dankzij deze mentor.

Ik weet ook nog een mentor die een Aziatische jongen met een vorm van autisme begeleidde. Het doel was dat de jongen leerde in Nederland met het openbaar vervoer te reizen onder begeleiding van een mentor. Dan gingen ze met de bus en de tram om musea te bezoeken. Zo is het hem uiteindelijk gelukt om zelf met het openbaar vervoer te reizen waardoor hij zelf naar school kon. Ze communiceerden bijna niet, het is bij een enkel woord gebleven. Hij sprak helemaal geen Nederlands. Alleen zijn ogen straalden de dankbaarheid uit. Dat was een heel bijzonder mentoraat.

We kwamen cultuurverschillen vaak tegen. Ook bij een mentor die een 16-jarig Turks meisje begeleidde. Haar mentor belde mij op om te vertellen dat ze wist dat haar jongere een vriend had en dat ze dat wilde bespreken met haar ouders. Toen was ik heel blij dat ze mij eerst belde. Want als dat meisje het thuis niet had verteld, dan was er vast een reden voor. Dit was 12/13 jaar geleden en ik heb toen uitgelegd dat dit misschien in de Turkse gemeenschap heel anders is. Een mentor kan niet altijd op de hoogte zijn van een andere cultuur.”

Dit laat natuurlijk ook heel erg zien hoe belangrijk de rol van mentorbegeleider was.

Martin: “Ja zeker! Ik zag dat ook echt als een essentieel moment in de begeleiding van mentoren. Wat ik ook op een gegeven moment heel erg doorhad, was dat wanneer het contact tussen de jongere en de mentor goed liep, de mentor het gevoel gevoelt dat ze niet genoeg deden. Op de intervisie zag je dat bijna alle mentoren dat gevoel ervaarden. Dan vond ik het zo heerlijk om aan te geven hoe groot de invloed was van de mentoren op jongeren. Dat was erg leuk bij het begeleiden van mentoren.”

Kun je iets vertellen over de jongeren die in jouw ogen wel baat zouden hebben gehad bij een mentor, maar die niet mee wilden doen?

Martin: “Ik denk dat dit in de helft van de gevallen zo was. Soms gingen ze, uit beleefdheid, wel een gesprek aan. Bij de intake merkte ik dat ze dan toch niet echt geïnteresseerd waren. Bij de mentorvergadering op school zei ik dat er ruimte was voor nieuwe jongeren. Dan werden jongeren door de docent gestuurd, maar bleek de jongere zelf niet geïnteresseerd. Dus ik heb wel vaak meegemaakt dat de jongere niet wilde.

Deze jongeren hadden er denk ik ook wel baat bij gehad. Als eenmaal die mentoraten goed liepen ontstond er vertrouwen. De eerste periode, dit kon twee weken zijn of soms wel drie maanden, gingen de afspraken moeilijk tussen de jongere en de mentor. Ook bij de jongeren die wel wilden. Het was een hele stap om met de mentor aan hun doelen te werken.

Ik denk dat bij de jongeren die goed een mentor konden gebruiken, geen vertrouwen is in volwassenen. Als ze met docenten praten of andere hulpverleners horen ze alleen maar wat ze allemaal moeten. Ook hebben ze wel loyaliteit richting hun ouders, maar geen echt vertrouwen. Dan duurde dat opbouwen van vertrouwen met die mentor ook langer. Ze waren niet gewend dat er een volwassene was die echt aandacht voor hen had en hun echt belangeloos wilde helpen. Als ze eenmaal over die grens heen waren, ging het traject goed lopen. Dit was niet alleen positief voor hun korte termijn doelen, maar waarschijnlijk voor de rest van hun leven. Als je eenmaal een persoon echt hebt kunnen vertrouwen in je leven dan neem je dat mee. Wanneer je altijd het gevoel hebt gehad dat je niemand kunt vertrouwen en daar geen tegenvoorbeeld van hebt gekregen, dan neem je dat ook mee.”

Wat vind je ervan dat Goal! geen financiering meer krijgt en daardoor moet stoppen?

Martin: “Dat de gemeente hier geen geld meer in wilt stoppen vind ik heel raar. Dat is niet goed omgaan met de financiële middelen die zij heeft. De rest zijn allemaal dure organisaties waarbij het geld gaat zitten in hoge salarissen, dossiervorming en kantoorgebouwen. Terwijl je bij dit project eigenlijk alleen maar tevreden klanten en medewerkers had. Heel apart en helemaal niet logisch.”

**“Als je eenmaal een
persoon echt hebt kunnen
vertrouwen in je leven dan
neem je dat mee.”**

Ernest en Josha werden 15 jaar geleden aan elkaar gekoppeld door het Goal! team. Inmiddels is het mentoraat uitgegroeid tot een vriendschap. Samen halen zij herinneringen op over de groei die ze hebben doorgemaakt en de dingen die ze samen hebben meegemaakt. Ook vertellen zij over hun raakvlakken en verschillen en hoe belangrijk een goede klik is bij een mentoraat.

Ernest van der Meijde is zelfstandig ondernemer in het vastgoed. Hij gaf zich 15 jaar geleden op 30-jarige leeftijd op als mentor voor Goal!.

Josha Sellam werkt op een advocatenkantoor op de financiële afdeling. Hij kwam 15 jaar geleden op 13-jarige leeftijd in contact met Goal!.

Hoe zijn jullie in contact gekomen met Goal!?

Ernest: “Ik hoorde van het fenomeen buddysysteem en toen ben ik me daarin gaan verdiepen. Toen kwam ik bij Goal! terecht en heb ik me daarvoor aangemeld. Ik vond het een mooie gedachte dat mensen iets teruggeven. Ik was ervan overtuigd dat het zou kunnen werken en met Josha heeft dat eigenlijk gelijk heel goed uitgepakt.”

Josha: “Ik ben niet zelf in contact gekomen met Goal!, dat is via mijn moeder gegaan. Met de eerste mentor waaraan ik gematcht was, had ik niet echt een klik. Dat was een politieagent en had ik meer het gevoel dat iemand op mij neerkeek. Bij Ernest was dat helemaal anders. De mentoraad begon met leuke dingen doen en over dingen praten. We hadden echt een unieke klik. Door zijn harde werken en eigen bedrijf keek ik tegen hem op. Hij kon mij op een andere manier advies geven dan bijvoorbeeld mijn ouders. Zelfs nu is Ernest nog steeds iemand waar ik naartoe zou gaan voor advies.”

Ernest, voelde jij ook deze unieke klik?

Ernest: “Ik denk dat het gestaagd gegroeid is. Het heeft mij wel wat moeite heeft gekost. Josha was toen 13 jaar. Het was de eerste keer dat ik probeerde verbinding te maken met iemand van die leeftijd. Ik kan me nog wel herinneren dat ik mijn best heb gedaan om leuke activiteiten te bedenken. Het gesprek gaande houden met iemand van 13 is gewoon best lastig. Er was wel echt voldoende basis om dat contact te houden. Ik ben niet bewust een rolmodel gaan spelen. We konden makkelijk onszelf zijn in deze vriendschap. Naarmate Josha ouder werd, werd het ook makkelijker.”

Josha: “Ik was in het begin ook niet de makkelijkste persoon. Daarom deed ik natuurlijk ook mee aan het traject. Het gevoel was wel gelijk goed in het begin.”

Wat is jullie ervaring met Goal!?

Ernest: “We hebben helemaal in het begin samen iemand gesproken van Goal!. Volgens mij is het belangrijkste van Goal! geweest dat je mensen samenbrengt. De een heeft daar meer ondersteuning bij nodig dan de ander. Wij hadden weinig ondersteuning nodig, het liep vanzelf wel.”

Wat voor dingen hebben jullie samen ondernomen?

Josha: “In het begin gingen we vooral leuke dingen doen. Wat mij goed is bijgebleven is dat we gingen karten en dat we naar Ajax zijn geweest. Het is me ook bijgebleven dat Ernest mij een keer met een snelle auto kwam ophalen. Gewoon de dingen doen om plezier te maken. De gesprekstof startte daarbij vanzelf.”

Ernest: “Dat werkte ook goed op die leeftijd. Het is lastig om met iemand van 13 een uur in een koffiezaak te zitten en te kletsen. Vandaar dat we dingen zochten om te doen. We gingen soms ook samen sporten.”

Josha, was jij echt op zoek naar een vertrouwenspersoon?

Josha: “Ik weet niet meer hoe positief ik daarover was in het begin, maar ik weet wel dat ik ervoor openstond. Ik was niet makkelijk in die tijd op school of thuis bij mijn ouders. Het idee om mij een ander persoon in mijn leven te geven waarmee ik makkelijk kon praten en mezelf kon zijn, kwam vooral van mijn moeder. Ik denk ook niet dat zij verwacht had dat het zo goed zou gaan.”

Waarom merkte je dat het beter ging?

Josha: “Van mijn 10^e tot 13^e was ik heel moeilijk. Toen ik 14/15 was begon ik echt te groeien en liet ik moeilijke tijden achter me. Ik was gediagnostiseerd met een vorm van autisme. Ik voelde me heel snel persoonlijk aangevallen en had moeite in de sociale omgang met nieuwe mensen. Via Goal! ontmoette ik een onbekend persoon waarmee ik leerde omgaan.”

Ernest: “In het begin was Josha best wel teruggetrokken. Dan moest ik ook echt moeite doen om een gesprek aan de gang te krijgen. Daarna heb ik hem echt zien ontwikkelen. Toen ging het er ook meer over wat hij op latere leeftijd zou willen doen en hoe hij dat voor elkaar zou boksen. Daarna ontstond een fase waarin ik echt zag dat hij zich in dingen begon vast te bijten. Dat hij echt dingen ging afmaken, zoals zijn studie. Ook ging hij bij mijn bedrijf werken. Toen zag je hem ook veranderen van een heel introvert persoon naar iemand die steeds beter in staat was om over te brengen waar die voor staat en wat die wil. Dat uit zich nu helemaal in de baan die hij heeft. Ik heb veel respect voor hem hoe hij zichzelf ontwikkeld heeft in die jaren.”

“Volgens mij is het belangrijkste van Goal! geweest dat je mensen samenbrengt”

Waarin hebben jullie raakvlakken gevonden?

Josha: “In eerste instantie vooral op sportief gebied. We houden allebei van voetbal. Ik denk dat we later ook raakvlakken hebben gevonden met eten en drinken. We zijn veel uiteten geweest en we hebben reisjes gemaakt. We hadden ook raakvlakken op werkgebied, met het werk dat Ernest deed en wat ik wilde, en het advies wat hij mij daarbij kon geven.”

Ernest: “Iets om daaraan toe te voegen is dat we elkaar ook wel heel erg konden vinden in de humor, met een klein zwart randje. En ook wel echt de gedrevenheid. We nemen ons werk serieus en willen daar ook goed in zijn. We zijn allebei strebers.”

Op welke manier verschillen jullie van elkaar?

Josha: “Ernest is een veel opener persoon naar nieuwe mensen, een makkelijkere prater. Dat hij dit traject uit zichzelf inging zegt daar ook wel wat over. Ik zou dat zelf nu wel doen, omdat ik weet wat het mij heeft opgeleverd, maar ik zou het toch minder snel doen uit mezelf.”

Ernest: “Qua persoonlijkheid ben ik iemand die heel erg gedreven wordt door nieuwe dingen. Ik ben goed in de initiërende rol, maar ik ben veel minder goed in dingen afmaken. Ik denk dat Josha zich veel beter op een taak kan focussen; dat hij echt dingen van a tot z kan volbrengen. Terwijl ik veel te veel afdwaal en opzoek ben naar nieuwe impulsen. Dat tekent ook wel in de verschillende banen die we hebben. Josha heeft het meer over controle en ik meer ondernemend. Ik zie ook echt wel iemand die een ‘product’ is van zijn generatie.”

Josha: “Je focust je meer op de band en overeenkomsten die je met elkaar hebt. En minder op de verschillen.”

Hoe is bij jullie het mentortraject verlopen? En wanneer is de vriendschap ontstaan?

Josha: “Op een gegeven moment begon ik ook te werken bij Ernest. Toen kreeg hij ook nog een andere rol in mijn leven, namelijk als baas. Daarin was hij ook zeker een mentor. Die verdeling vond ik soms wel lastig. Hij kon ook heel direct zijn op werk. Dan kwam ik met een vraag en dan zei hij “denk eerst maar eens na over wat je nou echt wilt vragen en kom dan maar terug”. Dat vond ik toen soms moeilijk, maar als ik er nu op terugkijk heb ik daar wel veel van geleerd voor mijn eigen toekomst. Hij heeft me dingen geleerd die ik nog steeds gebruik. Daarin heb ik nu een voorsprong ten opzichte van anderen.”

Ernest: “Ik heb dit niet hetzelfde ervaren. Door het feit dat we leuke dingen deden en leuke gesprekken hadden met elkaar, had ik het idee dat ik in sommige gevallen ook wel directief kon zijn naar Josha toe. Achteraf ben ik daar ook wel blij om. Zelf proberen alternatieven of oplossingen te bedenken lijkt mij een goede les. Als die is blijven hangen is dat waardevol.”

Wat vinden jullie van een project als Goal!?

Ernest: “Ik ben er nog steeds heel enthousiast over. In ons geval heeft Goal! ons samengebracht en dit heeft goed gewerkt. Bij ons is het echt na een paar jaar mentorschap naar vriendschap gegaan. We spreken gewoon af omdat we het leuk vinden. Ik vind het een heel goed initiatief. Er moet wel echt een match zijn met elkaar. De raakvlakken met elkaar heb je echt nodig.”

Josha: “Het heeft mij veel gebracht. Veel meer dan dat ik op voorhand zou denken. Daar ben ik wel heel dankbaar voor. De match is inderdaad heel belangrijk. Daarom is het ook belangrijk dat voor het mentorschap veel animo voor is en dat veel mensen zich beschikbaar stellen. Wij hebben geluk gehad dat we op meerdere vlakken met elkaar verbonden waren. Het is nu ook niet meer erg als we elkaar een langere periode niet zien, want als we elkaar weer zien is het altijd leuk en gezellig. Ik zou eigenlijk Ernest op gaan zoeken in Barcelona, waar hij woonde. Dat beschrijft wel wat voor een band wij hebben.”

Wat heb je geleerd van het begeleiden van een jongere?

Ernest: “Het heeft heel erg mijn bewustzijn gesterkt in het open willen blijven staan voor jongeren. Ik ontwikkel nu jongerenhuisvestingen. Daarvoor ben ik veel in gesprek met jongeren. Tijdens die ontwikkelingstrajecten kom ik ook veel mensen tegen die heel verkrampd reageren op zo’n jongerenhuisvesting in de buurt. Dan ben ik wel blij dat ik iemand ben die zijn blikveld heel ruim heeft. Ik ben positief over de jongere generatie en zie dat zij het, onder andere omstandigheden, ook voor elkaar moet boksen. Door contact te hebben en te houden met de jongere generatie blijf ik daar op die manier naar kijken.”

Wat vinden jullie ervan dat Goal! moet stoppen?

Josha: “Het is jammer en zonde dat het verdwijnt. Je ziet vaak genoeg in het huidige leven dat jongeren het moeilijk hebben om een klik te vinden met de maatschappij of met zichzelf. Een project als Goal! zou een jongere daar zeker bij kunnen helpen.”

Ernest: “Het is voor de mentor een kleine moeite. Het is eigenlijk best wel laagdrempelig. Je offert maar een uurtje in de week op en als mentor kan je veel impact hebben. Het is logisch dat je voor bepaalde zaken net even iets meer aanneemt van een andere volwassene dan van je ouders of van een leraar. Je hebt dan iemand die in een andere fase in zijn leven is, maar geen opvoedrol heeft.”

Josha: “Op een jongere leeftijd heb je vaak vriendjes van dezelfde leeftijd en die kunnen je minder met dingen helpen of advies geven dan iemand met meer levenservaring. In die levensfase ga je je ook meer afzetten tegen je ouders. Dan kan een derde persoon, die iets meer daarbuiten staat maar wel ervaring heeft en waartegen je kan opkijken, veel toegevoegde waarde hebben.”

Hebben jullie nog een mooie ervaring die jullie willen delen?

Josha: “Wat ik altijd nog een mooi verhaal vind is dat nadat ik mijn master had gehaald, 3,5 jaar geleden, ik drie maanden zou gaan reizen. Ik vertrok toen ook bij het bedrijf van Ernest. Toen is Ernest als een soort afscheidscadeau mee geweest naar Tel Aviv. Toen zijn we daar drie of vier dagen geweest. De ervaring dat wij daar waren en samen leuke dingen hebben gedaan, lekker hebben gegeten en gedronken. Dat is wel iets wat altijd zal blijven hangen.”

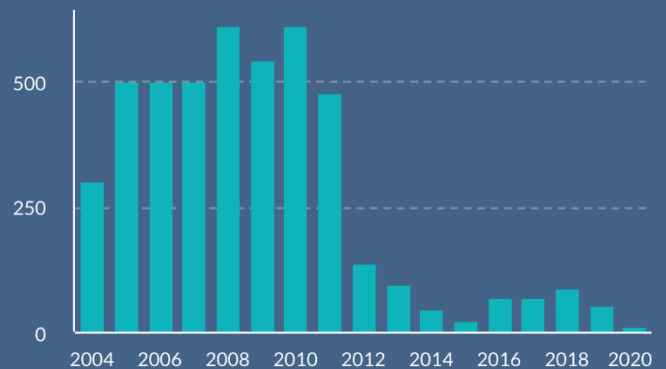
Ernest: “Een mooie trip en een dierbare herinnering, dat ben ik met je eens.”

Goal in de afgelopen 16 jaar

Sinds 2004 heeft Goal 139 trainingen gegeven. In deze trainingen zijn **2782 vrijwilligers** getraind om Goalmentor te worden.

4634 matches!

Er zijn **9268 handen** geschud toen dit nog mocht...

Top 3 gekozen doelen

- 1** Invulling vrije tijd
- 2** Studiekeuze/ beroepskeuze/ toekomst
- 3** Zelfstandig worden

4634 jongeren
2782 coaches
268 mentorbegeleiders

Dit betekent dat ongeveer **1 op de 100** mensen in Amsterdam te maken heeft gehad met Goal!

Waar komen onze jongeren vandaan?

